

Αργολίδος Νεκτάριος: «ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΟΠΡΟΑΙΡΕΤΟΥΣ»

Σάββατο, 17 Ιουνίου 2017

Του Σεβ. Μητροπολίτη Αργολίδος κ. Νεκταρίου

Επειδή πολλοί μετά την επιστολή μου προς τον Σεβασμιώτατο Πειραιώς αναφέρονται στον Άγιο Λουκά τον Ιατρό και με ελέγχουν πως δεν ακολουθώ τα βήματά του, αντί άλλης απαντήσεως θα ήθελα να καταθέσω όχι τις δικές μου θέσεις, αλλά τις θέσεις και ενέργειες του ίδιου του Αγίου Λουκά πάνω στα θέματα των σχέσεων με τους αλλόθρησκους και τα συνακόλουθα θέματα του ρατσισμού, φανατισμού, ζηλωτισμού, αντισημιτισμού, φονταμενταλισμού κλπ.

Το κείμενο είναι απόσπασμα επιστολής μου προς σεβαστό ιεράρχη.

«Κάποιος Ρώσος μητροπολίτης έγραφε άρθρα εναντίον των ρωμαιοκαθολικών, αναφέροντας όλα τα αρνητικά. Ο Άγιος του απάντησε με δριμύτητα αλλά και πόνο ψυχής:

Με την ευκαιρία θέλω να εκφράσω σε Σας ως συντάκτης του περιοδικού, τη μεγάλη θλίψη μου σχετικά με τις ομιλίες και τα άρθρα που ακούστηκαν στο καλοκαιρινό συνέδριο του αρχιεπισκόπου Ερμογένη.

Για ποιο λόγο χρειάστηκε να αναφερθούν τα πιο βρώμικα και αρνητικά θέματα της Ρωμαϊκής Εκκλησίας; Είναι δυνατόν να μην έχει κάτι φωτεινό και θετικό;

Να μην υπάρχουν άγιοι και θαύματα; Είναι δυνατόν η καθολική εκκλησία να είναι μόνον ο πάπας, οι καρδινάλιοι και το Βατικανό, την πολιτική του οποίου αρνιόμαστε;

Αλήθεια, η καθολική εκκλησία δεν αποτελείται από εκατομμύρια «απλούς ανθρώπους» με καθαρές ψυχές;

Για ποιο λόγο τότε χρειάστηκε να τους δηλητηριάσουν με τα άρθρα του Ερμογένη, που έχουν σκοπό να βάλουν τους κακούς και αμαρτωλούς φραγμούς ανάμεσα στους χριστιανούς; Για ποιο λόγο, για ποιο λόγο, τόσο βαρύ αμάρτημα προς χαρά των εχθρών της εκκλησίας!

Αλήθεια, τί πιστεύετε; Ο άγιος αυτός που τόσα υπέστη για την πίστη του, στο τέλος πρόδωσε την πίστη του;

Αν διαβάσετε τα κηρύγματά του, θα δείτε ότι πολλές φορές αναφέρεται στις αιρέσεις και ενημερώνει το ποίμνιό του.

Όμως ο μεγάλος αυτός Άγιος και ομολογητής είχε διάκριση, την μείζονα των αρετών. Γνώριζε πολύ καλά ότι άλλο ομολογία και άλλο στενοκεφαλιά.

Άλλο μαρτυρία Χριστού και άλλο φανατισμός. Γνώριζε πολύ καλά πόσο μεγάλο αμάρτημα ήταν ο φανατισμός, ο ρατσισμός, ο αντισημιτισμός και τα συνακόλουθα.

Συγχωρέστε με, να μεταφέρω και ένα ακόμα κείμενο που βέβαια δεν θα αρέσει στους αντισημίτες. Είναι από τη βιογραφία του στις σελ. 417 – 418.

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Η περιοχή της Κριμαίας ήταν ανέκαθεν το μήλο της έριδος για πολλούς κατακτητές. Επόμενο ήταν να γίνει μία πολυεθνική περιοχή.

Στις αρχές του Κ' αιώνα κατοικούσαν πολλές εθνότητες. Ο Στάλιν προσπάθησε να την εκρωσώσει εξορίζοντας όλους τους λαούς, πλην των Ρώσων, στη Μέση Ασία.

Το μεγάλο κύμα του διωγμού, συνέβη αμέσως μετά το πόλεμο. Μεταξύ των εθνοτήτων ήταν και χιλιάδες Έλληνες που ξεριζώθηκαν βίαια.

Σήμερα πολλοί επέστρεψαν και όσοι επέζησαν από τις ταλαιπωρίες διηγούνται με φρίκη τις τρομερές εκείνες στιγμές. Μπροστά στο φοβερό αυτό κοινωνικό και ποιμαντικό πρόβλημα η Εκκλησία κινδύνευε να ταυτιστεί με τις ενέργειες του κράτους. Ο πειρασμός του εθνικισμού πάντα είναι έντονος για τους ανθρώπους της εκκλησίας που λησμονούν την οικουμενική αποστολή της.

Ο αρχιεπίσκοπος Λουκάς προέβη σε μια πραγματικά επαναστατική για εκείνη την εποχή ενέργεια.

Ως πραγματικός ποιμένας διεχώρισε τη θέση του από τη δικτατορική και απάνθρωπη απόφαση του Στάλιν και απηύθυνε ενωτικό μήνυμα που προκαλεί το θαυμασμό και θα πρέπει να αποτελέσει παράδειγμα προς μίμηση για τους ορθόδοξους ποιμένες αλλά και για το ορθόδοξο ποίμνιο.

Το γεγονός διέσωσε ο Δ. Μπέλκιν, αξιωματικός του κόκκινου στρατού και μέλος του κόμματος, γι' αυτό και η μαρτυρία του έχει ιδιαίτερη αξία και σημασία.

Στην περιγραφή του γεγονότος ο αναγνώστης θαυμάζει για άλλη μια φορά τη τόλμη του, το θάρρος του, την ανδρεία του, τη σταθερότητά του, αλλά παράλληλα την ευρύτητα πνεύματος και την εσωτερική εν Χριστώ ελευθερία που τον διέκρινε.

Δείγματα ενός πραγματικού ανθρώπου του Θεού. Διηγείται λοιπόν, ο Δ. Μπέλκιν:

«Στα νεανικά μου χρόνια η Κριμαία ήταν τόπος πολυεθνικός. Στην τάξη μου τότε μετρούσαμε 12 διαφορετικές εθνότητες. Όμως μετά τον πόλεμο τους εξόρισαν όλους πλην των Ρώσων. Έδιωξαν του Τάταρους, Έλληνες, Βούλγαρους, Τούρκους, Γερμανούς, Ιταλούς, Εβραίους, Αρμενίους κ.λπ. που ζούσαν εκεί εδώ και αιώνες. Κάποια μέρα ο Αρχιεπίσκοπος Λουκάς ανακοίνωσε ότι την επόμενη Κυριακή στην ελληνική εκκλησία της Αγίας Τριάδος, που εκείνη την εποχή ήταν ο καθεδρικός ναός, θα απευθύνει μήνυμα προς τους αλλόθρησκους και αλλοεθνείς. Η εκκλησία εκείνη τη μέρα γέμισε ασφυκτικά. Πολλοί δε χωρούσαν και έμειναν απ' έξω. Στο τέλος της θ. λειτουργίας ο αρχιεπίσκοπος Λουκάς διάβασε το μήνυμά του. Μεταξύ των άλλων τόνισε τα εξής: "Μην πιστεύετε σε εκείνους που θέλουν να σπείρουν τη διχόνοια και το μίσος μεταξύ των λαών και των ανθρώπων διαφόρων θρησκειών. Απ' αυτή τη διχόνοια κερδίζουν μόνο οι εχθροί μας. Για τη μητέρα – εκκλησία ισχύει το ρητό του αποστόλου Παύλου: ουκ ένι Ιουδαίος, ουδέ Έλλην. Η εκκλησία έτσι βλέπει τους ανθρώπους. Γι' αυτό και όλοι οι αλλοεθνείς και αλλόθρησκοι πάντα θα βρίσκουν στον πιστό ορθόδοξο χριστιανό, αγάπη, βοήθεια, και φιλοξενία..."

Το μήνυμα αυτό ο αρχιεπίσκοπος θέλησε να γίνει ευρύτερα γνωστό σε όσους δεν είχαν τη δυνατότητα να το ακούσουν εκείνη την ημέρα. Τη διάδοσή του ανέλαβαν οι πιστές γυναίκες που το μοίρασαν σε όλη την πόλη».

Με την ενέργειά του αυτή προφύλαξε και το ορθόδοξο ποίμνιο απ' το να συμμετάσχει στο πογκρόμ καλώντας το να συμπαρασταθεί στους διωκόμενους.

Ο Δ. Μπέλκιν διασώζει και μια ακόμα λεπτομέρεια από την κίνηση αυτή, που δείχνει όλο το σεβασμό που έτρεφε προς την ελευθερία του άλλου ανθρώπου, αλλά και την ευγένεια της ψυχής του.

«Ο αρχιεπίσκοπος έστειλε τον γραμματέα του στην Εβραϊκή συναγωγή για να διαβάσουν και εκεί το μήνυμά του. Το ενδιαφέρον και πλέον αξιοσημείωτο είναι ότι ο αρχιεπίσκοπος γνώριζε τους κανόνες συμπεριφοράς ενός πιστού στη συναγωγή. Συμβούλεψε, λοιπόν, το γραμματέα να σεβαστεί αυτούς τους κανόνες. Πρώτον, να μπει στη συναγωγή φορώντας το κάλυμμα της κεφαλής (κίττα) όπως φορούν οι Εβραίοι και δεύτερον, να απευθυνθεί με ευγένεια στον υπεύθυνο».

Αργότερα επανήλθε και πάλι στο θέμα. Το 1953, σ' ένα πολύ δυνατό κήρυγμά του, είπε μεταξύ των άλλων:

«Να προφυλάσσετε τους εαυτούς σας από το αμάρτημα του φανατισμού, της μισαλλοδοξίας, του μίσους προς τους αλλόθρησκους και τους ανθρώπους διαφορετικών πεποιθήσεων, να συμπεριφέρεστε ευγενικά σε κάθε άλλη πίστη. Ποτέ μην προσβάλλετε, ποτέ μην ταπεινώνετε κανέναν...»

Και ένα τελευταίο. Ο Άγιος Λουκάς υπέφερε από τους άθεους, αλλά υπέφερε και από τους ψευδαδελφούς, τους ζηλωτές της εποχής του, το άλλο άκρο. Στη σελίδα 215 αναφέρεται:

«Στην Τασκένδη, ο επίσκοπος Λουκάς, πολύ σύντομα μπήκε στη δίνη νέων προβλημάτων. Στο ναό του Αγίου Σεργίου, είχε λειτουργήσει μερικές φορές ένας εξόριστος επίσκοπος που τον καιρό της εκτόπισής του είχε προσχωρήσει στο σχίσμα της «ζωντανής Εκκλησίας».

Ο ναός θεωρήθηκε «μολυσμένος» από τον πρωτοπρεσβύτερο Μιχαήλ Αντρέεβ, με τον οποίο ο αρχιεπίσκοπος Λουκάς είχε μοιραστεί όλες τις δυσκολίες και τα προβλήματα της εξορίας.

Επέμενε, λοιπόν, φορτικά στον επίσκοπο να κάνει οπωσδήποτε αγιασμό στο ναό. Ο επίσκοπος δε το έκρινε σκόπιμο.

Το έβλεπε ως υπερβολή και ως μία ενέργεια που έκρυβε φανατισμό και μόνο προβλήματα μπορούσε να δημιουργήσει στην εκκλησία σε μια τόσο κρίσιμη περίοδο.

Αυτή η διαφωνία έγινε η αρχή πολλών προβλημάτων. Ο π. Μιχαήλ διακατεχόμενος από έναν ζήλο «ου κατ' επίγνωσιν» έναν ζήλο παιδαριώδη και ανώριμο που συγχέει τα ουσιώδη με τα επουσιώδη και που τόσα προβλήματα έχει δημιουργήσει στην εκκλησία στη δισχιλιετή πορεία της, αλλά και δημιουργεί ως σήμερα, προχώρησε στο δικό του σχίσμα.

Βγήκε απ' τη δικαιοδοσία του επισκόπου του και δημιούργησε «δική» του εκκλησία. Τελούσε τις λειτουργίες σπίτι του με μια μικρή ομάδα οπαδών του.

Είναι να απορεί κανείς, για πόσο ασήμαντες αφορμές, για πόσο δευτερεύοντα και ανούσια πράγματα, μερικοί άνθρωποι δημιουργούν σχίσμα στο σώμα της εκκλησίας εν ονόματι της ορθοδοξίας και της αλήθειας που κατέχουν μόνο αυτοί!

Θεωρούν τους εαυτούς τους «σωτήρες» της εκκλησίας και μαινόμενοι αγωνίζονται να την υπερασπίσουν και να την «σώσουν», αλλά τόσο μυωπικά.

Ο π. Μιχαήλ σα να λησμόνησε τί ήταν ο επίσκοπος Λουκάς, το πόσο αγωνίστηκε εναντίον των πραγματικών σχισματικών, τί υπέφερε στις εξορίες. Όχι μόνον τον αποκήρυξε, αλλά έγινε και ο χειρότερος εχθρός του. Άρχισε να στέλνει επιστολές στον επίτροπο του Πατριαρχείου, μητροπολίτη Σέργιο, κατηγορώντας τον επίσκοπο Λουκά. Ακόμα και ο ίδιος επισκέφθηκε τον μητροπολίτη Σέργιο με σκοπό να διώξει τον επίσκοπο Λουκά από τη Τασκένδη!

Ο επίσκοπος Λουκάς αντιμετώπιζε με ηρεμία τις κατηγορίες του πρώην συνεργάτη, συνεξόριστου και συλλειτουργού.

Όπως έλεγε μια ενορίτισσά του, η Α.Α. Μεντίντσεβα, «ο Σεβασμιώτατος πάντα έλεγε πως δεν πρέπει να κρίνουμε κανένα και αναφερόμενος στον π. Μιχαήλ, τόνισε μετά τη θεία λειτουργία:

«Αδελφοί μου σήμερα δεν προσευχήθηκα για εσάς, αλλά για τον αδελφό μας. Σας τονίζω: Μην κρίνετε ποτέ τον κλήρο. Καλύτερα να κατακρίνετε τον κόσμο παρά έναν κληρικό!»

Τελικά ο π. Μιχαήλ πέτυχε τον σκοπό του. Τον Σεπτέμβριο του 1926 ο επίσκοπος έλαβε 3 διαδοχικές επιστολές στις οποίες του ανακοίνωσαν την μετάθεσή του σε άλλες επαρχίες».

Τέλος, αντιμετώπισε άμεσο κίνδυνο από άλλη σχέση ζηλωτών προς το τέλος της ζωής του. Οι άνθρωποι αυτοί ήθελαν να τον δολοφονήσουν εν ονόματι του Χριστού και την καθαρότητα της πίστης. Κάποτε τον πετροβόλησαν. Ευτυχώς, ο Θεός δεν επέτρεψε αυτό το ανοσιούργημα. Ο λόγος; Γιατί προήρχετο εξ εγγάμων...!

Αδελφέ μου, Σεβασμιώτατε, ομολογώ δεν φοβήθηκα στη ζωή μου ούτε τους άθεους ούτε τους αρνητές, ούτε τους διώκτες όσο φοβήθηκα το ζηλωτισμό.

Το λέω με πλήρη επίγνωση: Αν ο Χριστός ήρθε να κάνει τέτοιους μίζερους, φοβικούς, διεστραμμένους, φανατισμένους, ανελεύθερους χριστιανούς, καλύτερα να μην ερχόταν...

Πόσο δίκιο είχε ο άγιος Νεκτάριος:

«Τον μη κατ' επίγνωσιν ζηλωτήν χαρακτηρίζει μίσος προς τους ετεροθρήσκους ή ετεροδόξους, ο φθόνος και ο επίμονος θυμός, η εμπαθής αντίστασις προς το αληθές πνεύμα του θείου νόμου, η παράλογος επιμονή εν τη υπερασπίσει των ιδίων φρονημάτων, ο παράφορος ζήλος προς κατίσχυσιν εν πάσιν, η φιλοδοξία, η φιλονικία, η έρις, και το φιλοτάραχον. Ο μη κατ' επίγνωσιν ζηλωτής εύχεται τω Θεώ να ρίψη πυρ εξ ουρανού και να κατακαύση πάντας τους μη δεδχομένους τας αρχάς και πεπιοθήσεις αυτού»

Ταύτα για τους καλοπροαίρετους. Για τους υπόλοιπους ας τους φωτίσει ο Θεός. Η προσευχή του αγίου επισκόπου Χαλκίδος Νικολάου (Σελέντη), με εκφράζει απόλυτα. «Κύριε, χάρισέ μας αυτό που μας χρειάζεται τόσο πολύ στις μέρες μας: Την ισορροπία. Αμήν».

<http://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/15432-argolidos-nektarios-mia-apantisi-gia-tous-kaloproairetous>